

Arrest

nr. 92 437 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. PAUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben, en gedeeltelijk van Ashanti afkomst en gedeeltelijk van Sefwi Wiawso afkomst te zijn. Volgens uw verklaringen bent u geboren op 24 juli 1996 te Takoradi. Tot uw zesde heeft u in de stad Takoradi gewoond. Nadien keerde u met uw ouders terug naar hun dorp Ahwiaso, gelegen in de Sefwi Wiawso regio, waar uw ouders een boerderij hadden. Ook de familie van uw ouders woonde in deze regio. U bent slechts één jaar naar school gegaan omdat uw ouders niet over de nodige financiële middelen beschikten. U hielp wel op de boerderij van uw ouders. In 2008 kwamen uw ouders echter om in een verkeersongeval. Een vrouw uit het dorp, C. (...), en haar echtgenoot F. (...), die uw ouders goed kenden, en die hen altijd hadden geholpen waar mogelijk, waren bereid om u en uw twee jongere zussen op te vangen in hun gezin. Uw andere familieleden stemden

hiermee in omdat ze erg veel vertrouwen hadden in C. (...). Alles verliep goed tijdens de eerste twee jaren dat u bij C. (...) verbleef. In 2010 hoorde u echter een gesprek tussen C. (...) en haar echtgenoot – jullie sliepen immers allen in dezelfde kamer – waarin u opving dat C. (...) u en uw twee zussen wilde doden om vervolgens jullie hoofden of tong te verkopen. In uw dorp bestaat er namelijk een dergelijke traditie binnen de Sefwi Wiawso stam. De volgende morgen besloot u om samen met uw twee zussen het dorp te verlaten en naar Takoradi te gaan. In deze stad sliepen jullie in eerste instantie enkele dagen op straat vooraleer bij een vriend Godfred te gaan aankloppen voor hulp. Deze vriend was bereid om u en uw zussen op te vangen in zijn familie vanaf januari 2011. Om wat geld te verdienen probeerde u allerhande spullen te verkopen en bedelde u ook op straat. In juni kwam u op die manier een blanke man tegen aan wie u uw problemen vertelde. Deze man was tijdelijk in de haven van Takoradi, en hij stelde u voor om later terug te komen, maar zonder uw zussen. Op 15 juni 2011 ontmoette u deze man opnieuw. Hij nam u mee op het schip waar hij werkte, en vertelde dat u met hem mee kon gaan. U had geen idee waar u naartoe zou gaan, maar op 12 juli 2011 kwam u in Europa aan op een voor u onbekende plaats. U kreeg een treinticket toegestopt waarmee u naar Brussel kon reizen waar u op 12 juli 2011 asiel aanvroeg bij de Belgische asiel instanties.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “art. 1 (a) 2 van de Conventie van Genève, 1° Protocol 1967 betreffende de status van vluchteling art. 1.2, art 48/3 juncto 62 Vreemdelingenwet, schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht/beginselen van behoorlijk bestuur”. Verzoeker stelt verder ook dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert tesamen met het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst kan echter een opmerking gemaakt worden betreffende uw identiteit en meerbepaald de door u opgegeven geboortedatum in de loop van de asielpcedure. Uit uw asioldossier blijkt immers dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken 24 juli 1996 als uw geboortedatum heeft opgegeven (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.12 juli 2011, p.1, administratief dossier). Tijdens het gehoor voor het CGVS, net zoals voor de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft u ook nu weer aan dat u geboren bent op 24 juli 1996 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Op 13 juli 2011 werd er echter een medisch onderzoek uitgevoerd, door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KULeuven), teneinde na te gaan of u al dan niet minderjarig was op dat tijdstip. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 18 juli 2011 door de Dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test met een redelijke wetenschappelijke zekerheid aan dat u op datum van 13 juli 2011 een leeftijd had van zeker ouder dan 19 jaar. Het tandheelkundig onderzoek wijst in de richting van een persoon die 21.3 jaar is waarbij een standaarddeviatie van 1,5 jaar dient in acht genomen te worden. (zie beslissing Dienst Voogdij, FOD Justitie, dd.18 juli 2011, administratief dossier). Bovendien werd door de Dienst Voogdij een nieuwe beslissing genomen, dd.29 mei 2012, in het kader van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek aangezien u een originele geboorteakte op uw naam had voorgelegd waarin eveneens 24 juli 1996 als geboortedatum vermeld staat (zie administratief dossier). Ook in deze beslissing van de Dienst Voogdij wordt besloten dat de afwijkingen tussen de medische test en het door de administratie in aanmerking genomen document om uw leeftijd te staven, met name de voorgelegde geboorteakte, zich binnen een redelijke marge dient te situeren, maar dat er in casu een afwijking van 3,63 jaar is, wat niet als redelijk aanvaard kan worden (zie beslissing Dienst Voogdij, FOD Justitie, dd. 29 mei 2012, administratief dossier). Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u op 24 juli 1996 geboren zijn, in het licht van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek.

Voorts kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden betreffende de door u aangehaalde problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend. U verklaart tijdens het gehoor dat u, na het overlijden van uw ouders, in 2008, samen met uw zussen kon intrekken bij een vrouw uit uw dorp, met name bij C. (...) en haar echtgenoot F. (...), die jullie familie altijd al ondersteund had (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U beweert dat tot 2010 alles goed ging en dat jullie goed werden opgevangen door C. (...) en haar gezin (zie gehoorverslag CGVS, p.6). In de loop van 2010 zou u echter een gesprek opgevangen hebben tussen C. (...) en haar man waarin ze vermeldde dat ze u en uw twee zussen wilden doden om jullie vervolgens te verkopen aan de stamleden uit het dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat het wel erg vreemd is dat C. (...) en haar echtgenoot een dergelijk plan zouden hebben opgevat nadat ze jullie twee jaar goed zouden hebben opgevangen, na het overlijden van uw ouders, zoals u verklaart tijdens het gehoor. Ook vòòr het overlijden van uw ouders zou C. (...) jullie gezin bovendien financieel en materieel ondersteund hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is bijgevolg vreemd te noemen dat ze plotseling in 2010 een dergelijk wrede plan zou hebben opgevat. Gevraagd tijdens het gehoor waarom C. (...) en haar man zoiets zouden willen doen, antwoordt u dat ze het voor het geld wilden doen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nochtans had u net eerder tijdens het gehoor verklaard dat C. (...) en haar gezin het financieel goed stelden en dat ze een boerderij hadden en dat ze uw familie ok voor de dood van uw ouders financieel ondersteunden en bijgevolg allesbehalve op geld belust leken (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U slaagt er tijdens het

gehoor bijgevolg niet meteen in duidelijk te maken waarom C. (...) en haar man een dergelijk wrede plan zouden willen uitvoeren nadat ze twee jaren voor u en uw twee zussen zouden hebben gezorgd. Vervolgens wordt u tijdens het gehoor gevraagd of het dan een traditie in uw dorp betrof, waarop u antwoordt van niet; u voegt eraan toe dat ze het voor het geld doen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Een tweede opmerking is bijgevolg dat u er niet in slaagt de context te schetsen in welke zulke door u aangehaalde rituelen of gewoontes worden uitgevoerd. Zo kunt u niet antwoorden op de vraag aan wie ze het zouden verkopen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd wie zulke dingen doet, antwoordt u in eerste instantie nogal ontwijkend dat mensen van het dorp het doen, maar ook mensen van andere dorpen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Nogmaals gevraagd wie het dan doet, antwoordt u opnieuw vaag dat niet iedereen het doet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Nadat u de vraag nogmaals herhaald wordt, en gevraagd wordt of een bepaalde bevolkingsgroep het doet, antwoordt u dat de Sefwi Wiawso mensen het doen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegt er bovendien aan toe dat iedereen gedood kan worden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wat later tijdens het gehoor wordt u nogmaals gevraagd wat u kunt vertellen over het door u aangehaalde ritueel, waarop u antwoordt dat het iets is wat ze vroeger deden, dat ze mensen doden en geld vragen voor het hoofd en de tong, omdat het een offer was in het geval iemand een zonde had begaan (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Opmerkelijk is echter dat u het iets van vroeger noemt, en het is opnieuw vreemd dat u niet kan antwoorden op de vragen waarom C. (...) zo iets zou willen doen, en aan wie ze het dan zou kunnen of willen verkopen, wanneer u deze vragen nogmaals gesteld worden tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of ze dan niet het risico zouden lopen gearresteerd te worden, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Redelijkerwijze zou toch verwacht mogen worden dat u concretere of meer informatie zou kunnen geven over het door u aangehaalde ritueel, waar u het slachtoffer dreigde van te worden, zoals u verklaart tijdens het gehoor, aangezien dit toch de aanleiding was waarom u uw dorp zou ontvlucht zijn om naar de Ghanese stad Takoradi te gaan, om later zelfs het land te ontvluchten. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat uw verklaringen over het door u aangehaalde ritueel, dat C. (...) en haar echtgenoot bij u en uw zussen wilden uitvoeren, in die mate vaag en weinig concreet zijn dat ze enigszins in twijfel kunnen worden getrokken.

Bovendien kan de opmerking gemaakt worden dat u blijkbaar op geen enkel moment bescherming heeft gezocht, hetzij bij uw familieleden, hetzij bij de Ghanese autoriteiten, nadat u vernomen zou hebben dat C. (...) en haar echtgenoot jullie wilden doden, wat verdere vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U geeft tijdens het gehoor immers aan dat u samen met uw zussen, de dag nadat u het gesprek tussen C. (...) en haar man zou hebben gehoord, het dorp zou hebben verlaten om naar de Ghanese stad Takoradi te gaan; in deze stad zouden jullie uiteindelijk opgevangen worden door uw vriend Godfred en zijn familie (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het gehoor geeft u aan van januari 2011 tot juni 2011 in Takoradi te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft tijdens het gehoor aan dat jullie nooit jullie familie zouden hebben gecontacteerd, die nochtans in hetzelfde dorp zouden hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd waarom jullie niet naar jullie familie, ooms of tantes, zijn gegaan, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat jullie hun telefoonnummers niet hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of jullie dan nooit naar de politie zijn gestapt in Ghana, antwoordt u dat jullie nooit naar de politie zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Vervolgens wordt u gevraagd of u er dan nooit aan gedacht heeft om naar de politie te stappen, waarop u antwoordt dat ze weten wat er aan de hand is in die regio; u voegt er bovendien aan toe dat zulke rituelen niet in Takoradi voorkomen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart verder nooit problemen te hebben gehad in Takoradi, en ook niets van C. (...) en haar man te hebben vernomen in de periode dat u in Takoradi verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Bovendien verklaart u dat uw zussen nog steeds in Takoradi verblijven, dat ze er naar school gaan, en dat ze er geen problemen kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Er is bijgevolg geen enkele aanwijzing dat de door u aangehaalde en beweerde lokale problemen in uw dorp zich eveneens zouden manifesteren in een ander deel van Ghana, zoals in de stad Takoradi, waar uw zussen nog steeds verblijven, en waar ze het laatste jaar hoegenaamd geen problemen hebben gekend, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor. Uw veronderstelling of vrees tijdens het gehoor dat C. (...) en haar man u nog steeds zouden zoeken, lijkt bijgevolg niet aannemelijk. Bijgevolg kan besloten worden dat het door u aangehaalde en beweerde probleem, dat aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Ghana, zoals het door u wordt beschreven, een lokale kwestie betreft, en dat er met andere woorden een intern vluchtalternatief mogelijk is in Ghana – indien al geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde gebeurtenissen, quod non – zeker in het licht van uw verklaringen dat uw twee jongere zussen nog steeds zonder problemen in Takoradi verblijven, en dat ze er zelfs naar school gaan. Verder is er geen enkele aanwijzing dat u geen bescherming zou kunnen genieten bij de Ghanese autoriteiten.

Tot slot legt u nog enkele documenten neer ter staving van uw asielrelaas. Zo legt u drie foto's voor waarop lijken van personen te zien zijn; op één foto is zelfs een onthoofde persoon te zien, waarvan u verklaart dat het uw vriend was die gedood zou zijn in uw dorp toen uw ouders nog in leven waren (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat deze door u voorgelegde foto's slechts een beperkte bewijswaarde hebben aangezien u op geen enkele manier kan aantonen wie de personen zijn op de foto's in kwestie. Bovendien geeft u tijdens het gehoor zelf aan dat u de personen die op de andere twee foto's te zien zijn, niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.8), dat u niet weet door wie deze personen vermoord zijn, en dat u evenmin weet wanneer ze gedood zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft aan dat het om personen uit uw dorp gaat die vermoord zouden zijn, maar redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u de door u voorgelegde foto's meer kan duiden in het kader van uw asielrelaas, wat hoegenaamd niet het geval is. Verder legt u twee krantenartikelen voor die telkens de dood of moord van twee jonge kinderen bespreken. Een eerste artikel handelt over de moord op een jong meisje in een dorp in de 'Western Region' waarbij deze onthoofd werd (zie administratief dossier) maar in het artikel wordt geen enkele melding gemaakt van enig ritueel. Een tweede door u voorgelegd artikel gaat over een moeder die haar dochter heeft gedood in een dorp in het Sefwi Wiawso district door haar te verdrinken; het artikel vermeldt verder dat de moeder aan psychische problemen leed, die mede aan de oorzaak zouden hebben gelegen van de moord op haar dochter; ook in dit artikel wordt bijgevolg geen melding gemaakt van enige rituelen binnen de Sefwi Wiawso etnie. Bovendien vermelden de bovenvermelde krantenartikelen niet uw naam, of die van uw zussen, zoals u zelf aanhaalt tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.5), zodat ze geen betrekking hebben op de door u aangehaalde persoonlijke problemen. De door u voorgelegde foto's en krantenartikelen wijzigen bijgevolg niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker voert vooreerst een betoog aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd gevoerd door de dienst Voogdij en stelt het daarmee niet eens te zijn. De Raad heeft evenwel, ingevolge artikel 39/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) niet de rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing, die werd genomen overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, te beoordelen. Gelet op het privilège du préalable dat aan deze beslissing kleeft -verzoeker toont niet aan dat hij ertegen een annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State niettegenstaande bij het sluiten van de debatten de termijn daartoe reeds was verstreken, laat staan dat zou zijn aangetoond dat deze beslissing onwettig zou zijn bevonden, zodat de beslissing thans als wettig en uitvoerbaar moet worden beschouwd- zijn de verklaringen van verzoeker en de dienaangaande neergelegde documenten, voor zover zij er niet mee overeenstemmen, niet geloofwaardig. Overigens heeft het motief aangaande de leeftijd van verzoeker, en de daaraan verbonden conclusie dat hij niet als minderjarige kan worden beschouwd, in wezen betrekking heeft op de procedurele gevolgen van de asielaanvraag en de eventuele toepassing van de Internationale conventie voor de rechten van het kind, en niet als dusdanig op de vervolgingsvrees zelf. Dienaangaande heeft de verwerende partij een afzonderlijke motivering opgebouwd, zodat niet zonder meer kan worden gesteld, zoals verzoeker dat doet, dat men "verzoeker (verwijt) ongeloofwaardig te zijn betreffende zijn leeftijd -quod non- en men (...) de lijn van ongeloofwaardigheid zonder meer door(trekt) naar de rest van zijn asielverhaal, wat uiteraard niet kan bij de beoordeling van een asielrelaas ten gronde". Verzoeker kan dan ook evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat de verwerende partij zich ten onrechte heeft gebaseerd op elementen van leeftijd die niet ter zake dienend zijn bij de beoordeling van het asielverhaal.

2.7. Wat betreft het onderzoek naar de vervolgingsvrees blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker geschetste feiten nu (i) niet aannemelijk is gemaakt om welke reden C. (...) en haar man verzoeker en zijn zussen zouden hebben

willen doden na twee jaar voor hen te hebben gezorgd, nu is gebleken dat zij het financieel goed stelden en zelfs al voor het overlijden van verzoekers ouders de familie financieel ondersteunden en dat verzoeker verder amper informatie kan geven over het ritueel waarvan hij vreesde het slachtoffer te worden en dat de oorzaak is van zijn vertrek uit zijn land van herkomst (ii) verzoeker op geen enkel moment bescherming heeft gezocht bij familie –die in hetzelfde dorp woonde- of bij de autoriteiten, zonder dat daarvoor een aannemelijke verklaring wordt gegeven, (iii) een intern vluchtalternatief mogelijk is, nu verzoeker en zijn zussen in eerste instantie zijn gevlucht naar de Ghanese stad Takoradi, zij daar werden opgevangen door een vriend en zijn familie, verzoeker zelf verklaarde dat dergelijke rituelen er zich niet voordoen en de zussen er nog steeds verblijven zonder problemen en (iv) de door verzoeker voorgelegde foto's en artikelen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen, nu verzoeker de foto's amper kan duiden en de krantenartikelen geen betrekking hebben op zijn persoonlijke problemen.

2.8.1. Verzoeker doet gelden dat de redenering van de verwerende partij louter theoretisch is, zonder rekening te houden met de Afrikaanse praktijken, dat mensenoffers in en rituele moorden onder andere in Ghana nog veelvuldig voorkomen, zoals verzoeker dat ook verklaarde, en dat op dit punt verzoekers vrees onvoldoende is onderzocht. Verzoeker maakt aannemelijk, zo betoogt hij, onder meer met foto's en documenten, dat rituele moorden en/of het verkopen van lichaamsdelen in Ghana daadwerkelijk gebeuren. Hij verwijst naar een BBC-news-artikel, getiteld "*Ritual killing in Ghana*" over een jongeman die werd ontvoerd om op rituele wijze vermoord te worden, doch werd gered door de politie. In dit artikel, zo stelt verzoeker, wordt ook melding gemaakt van een mensenhoofd dat te koop werd aangeboden.

2.8.2. Uit de hierboven weergegeven bestreden beslissing en de beknopte samenvatting van de motieven, blijkt dat het asielrelaas wel degelijk is onderzocht aan de hand van de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten. Dat de redenering van de verwerende partij louter theoretisch is kan dan ook niet worden bijgetreden en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Het komt voorts aan de asielzoeker toe om een geloofwaardig asielrelaas uiteen te zetten, desgevallend gestaafd aan de hand van bewijskrachtige gegevens, teneinde zijn verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. Hij dient zich daarbij te onthouden van vaagheden, zoals de hier vastgestelde, en kan zich ook niet vergenoegen, met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst. Artikels die daarover informeren volstaan niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is. Het BBC-artikel dat thans wordt bijgebracht kan dan ook niet dienstig worden aangebracht teneinde de vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

2.9.1. Verzoeker betoogt verder dat C. (...) geen echte familie was en het dus evenzeer mogelijk is dat zij hem en zijn zussen in huis heeft genomen om hen op termijn te doden of te verkopen om er geld aan te verdienen en dat het feit dat zij al over geld beschikten hieraan geen afbreuk doet.

2.9.2. De Raad stelt evenwel samen met de verwerende partij vast dat verzoeker verklaarde dat C. (...) en haar man reeds financiële steun boden aan verzoekers familie voor het overlijden van zijn ouders en dat verzoeker en zijn twee zussen na dit overlijden door hen werden opgevangen en goed door hen werden verzorgd, dat ze geen geldgebrek hadden en dat het om al deze redenen niet aannemelijk is dat zij plots, twee jaar later, een dergelijk gruwelijk plan zouden ontfouwen om er geld aan te verdienen. De desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind, temeer nu blijkt dat verzoeker zich verder verliest in vaagheden omtrent het ritueel zelf. Daarover stelt hij nu dat geen rekening is gehouden met zijn jonge leeftijd en dat de kennis van een Afrikaanse jongen die beperkt naar school is geweest niet mag worden vergeleken met de gemiddelde kennis van een normaal begaafde jongvolwassene in de Westerse wereld. Verzoeker kan zich echter bezwaarlijk verschuilen achter zijn jonge leeftijd, gezien de vaststellingen dienaangaande hierboven. Bovendien hebben de vaagheden die hij etaleert betrekking op het ritueel waarvan hij stelt dat hij vreesde er het slachtoffer van te worden, zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich zou informeren over de oorzaak van zijn problemen.

2.10.1. Wat betreft het feit dat verzoeker geen bescherming heeft gezocht bij zijn familie of bij de autoriteiten, doet hij gelden dat hij bang was dat zijn familie hetzelfde met hem zou doen als C. (...), die hij immers ook als familie beschouwde, en dat de politie geen bescherming biedt in de regio omdat ze zelf vrezen gedood te worden.

2.10.2. Verzoeker houdt het bij blote beweringen zonder meer, en weerlegt daarmee niet het pertinente motief dat het niet aannemelijk is dat hij geen hulp zou hebben gezocht bij zijn familie, die in hetzelfde dorp woonde. De uitleg die hij nu geeft, met name dat hij bang was dat zijn familie hetzelfde plan zou

opvatten, strookt overigens niet met de verklaringen die hij ten tijde van zijn gehoor gaf. Meer bepaald stelde hij toen geen hulp te hebben gezocht omdat hij niet beschikte over de telefoonnummers van zijn andere familieleden. Verzoekers betoog is op dat vlak dan ook niet geloofwaardig. Wat betreft het inroepen van bescherming door de autoriteiten en verzoekers argument dat zij niet ingrijpen uit vrees zelf gedood te worden, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker brengt, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in de bedoelde zin kan rekenen vanwege de Ghanese autoriteiten. Dit klemmt des te meer nu uit het door hem bijgebracht BBC-artikel blijkt dat de met het oog op een rituele moord ontvoerde jongen werd gered door de politie, die daar ook voor werd opgeleid, en bescherming dus wel degelijk mogelijk is.

2.11. Voorts wijst verzoeker, die zich overigens niet verzet tegen de mogelijkheid tot intern vluchtalternatief, zodat ook op deze grond de verwerende partij terecht tot de conclusie is kunnen komen dat hem de vluchtelingenstatus moet worden geweigerd, verwijst verder naar de foto's en artikels die hij heeft bijgebracht en waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht. De motivering van de verwerende partij indachtig, met name dat de voorgelegde foto's slechts een beperkte bewijswaarde hebben aangezien verzoeker op geen enkele manier kan aantonen wie de personen zijn op de foto's in kwestie, niet weet door wie deze personen vermoord zijn en evenmin wanneer ze gedood zouden zijn terwijl van hem kan worden verwacht dat hij meer duiding zou kunnen geven enerzijds en, wat de krantenartikelen betreft, dat geen melding wordt gemaakt van rituelen en ze ook niet de naam vermelden van verzoeker of die van zijn zussen zodat ze geen betrekking hebben op de door hem aangehaalde persoonlijke problemen anderzijds, kan echter worden bijgetreden, temeer nu verzoeker hiertegen niks concreets inbrengt en, zoals reeds gesteld, de verwijzing naar een algemene situatie niet aantoonst dat verzoeker daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zodat de beoordeling ervan door de verwerende partij onverminderd overeind blijft.

2.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond.

2.13.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet verzoeker gelden dat dienaangaande andere voorwaarden worden gesteld dan deze voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, dat de bestreden beslissing niet duidelijk is op dat vlak en dat alles op één hoop wordt gegooid, terwijl de weigering van de ene status niet automatisch de weigering van de andere status met zich brengt. Verder wijst verzoeker op de elementen van zijn asielrelaas.

2.13.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Immers moet ook de aanvrager van de subsidiaire bescherming een geloofwaardig relaas neerzetten om zijn aanspraken gegrond op artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, te rechtvaardigen. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.14. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS